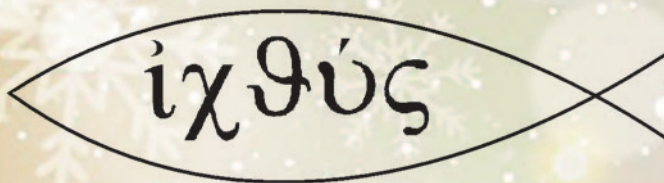

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2021. Advent XXVII. évf., 4. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Túrmezei Erzsébet: Adventi ház

*Ádventi házunk van, sokablakos.
Minden este nyitunk egy ablakot.
Benn melegen kis febér gyertya lángol,
és árad a fény minden ablakából.
Kis ablakkal versenyt fénylenek
csodába bámuló gyermekszemek.*

*Ablaktábláin biztató írás:
eljő a mennyekből a Messiás.
S a nevét nevezik Csodálatosnak.
És fölemeli, akit megtaposnak.
És a békeség Fejedelme lesz:
szabadulást hoz, életet szerez.*

*Telnek a percek, múlnak a napok,
sorra kinyílnak mind az ablakok.
Abány kis ablak, annyi szent ígéret.
Hívnak, biztatnak, csudákat beszélnek.
Mi ábitattal álljuk mind körül.
A ház sugárzik, és a szív örül.*

*Febér falára festve sok gyerek.
Mind Betlehem felé igyekszenek.
Havas fényő közt, ki gyalog, ki szánon,
kéz a kézbe', hogy kis kezük ne fázzon.
Sietve mennek mint a pásztorok.
Piros orcájuk bízva mosolyog.*

*De én egy másikat is ismerek.
Nem ilyen derűs, nem ilyen meleg.
Van-e gondom sok sötét ablakára?
Hiszen itt a karácsony nemsokára.
Nyitom-e sorra mindenegy napon
Krisztusra váró lélekablakom?*

*Mert az a lelkem is: ádventi ház.
És ha elalszik, hogyha nem vigyáz,
olyan sötét lesz majd karácsony-estén,
a fényt, vigaszt hiába is keresném.
Ha majd minden szem, minden szív ragyog,
akkor siratnám, hogy sötét vagyok.*

*Sötét lelkemen sötét ablakok,
táruljatok, örömré nyíljatok!
Ne legyen egy se zord, ne egy se zárva.
Ragyogjon mind a Messiasra várva!
Sötét ádventi ház, sokablakos!
Minden este nyíljék egy ablakod!*

***Kegyelemteljes boldog
Karácsonyt kívánunk
minden Olvasónknak!***

A Magyar Betlehemi Békéláng budapesti központi átdadó ünnepségének
a Magyar Szentek Temploma ad helyet

2021. december 12. (vasárnap) 16:00 órákor.

A liturgiáért a Táborkereszt a felelős, az igehirdetés szolgálatát az ICHTHÜSZ Közösség képviselője végzi.
Gyertek és legyünk a Fény hordozói!

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

Készítsétek az Úr útját...

„Készítsétek az Úr útját egyengessétek
ösvényeit!” megjelent Keresztelő János
a pusztaban és hirdette a megtérés
keresztységét a bűnök bocsánatára.”

Mk.1,2-3

Adventi időket élünk és mindannyian Jézus Krisztus eljöttére gondolunk. Az advent szó latin eredetű. Az „adventus Domini” jelentése „az Úr eljövetele”, és számunkra, keresztény emberek számára a Megváltó eljövételére utal. Ez a krisztusi eljövétel azonban többszörös módon jelenik meg a várakozásunkban; ünnepeljük a megígért és eljött, az érkező és a visszatérő Jézus Krisztust is.

Ha ilyen vendégre számítunk, akkor mi sem fontosabb mint az, hogy méltóképpen várjuk Őt. Hogyan tehetjük ezt helyesen és jól? Igénk eligazít bennünket ebben a kérdésben:

1.) „Készítsetek utat” az eljövőknek! „Egyengessetek ösvényt” az érkező számára! A Biblia több alaklommal és többféle összefüggésben beszél ezekről az előkészületekről.

Az Egyiptomból való kivonulás éjszakáján gyors vacsora, a vándorbot kézben, összerakott úti csomag benne teknőstől a kovásztalan kenyértészta, belső elhatározottság az alkalmas pillanatban való indulásra (Gen. 12), jelenti az útra való felkészülést.

A Megváltó útjának elkészítése mindenekelőtt lelki felkészülés. A Rómabeliekhez írt levélben (13,11-14) az Úr eljövételének közelségéről beszélve a készülődésre hívja fel a figyelmet az apostol: fel kell ébredni az álomból, el kell vetnünk a sötétség cselekedeteit, lelkünket kell mindenre el és fel készítenünk a szívünket, érzelmeinket, szabaddá tenni magunkat az Úr eljövételének átélésére, a Lélek által kell felfegyvereztetnünk és fegyverkeznnünk, hogy ellenállhassunk minden külső és belső lelki ellenségnek. Törekedjünk a tiszta, őszinte, tisztességes életfolytatásra.

Az út előkészítése kapcsán Jézus maga is tanít bennünket: Legyetek útra készen! Legyenek a ti derekatok felővezeve, lámpásotok meggyújtva.” (Luk.12,35) Felkészültséget, útra készséget jelentenek ezek a figyelmeztetések. Ortodox zsidó testvéreink éjszakára ma is kis hátizsákot összekészítve, ágy melletti vándorbottal figyelmeztetik magukat a készenlét követelményére. Egy egyszerű történet: 7-8 évesen a nyírségi homokbuckák között, hatalmas villámokkal vert sötét éjszakában, esőben vittünk a munkából hazatérő unoka testvéremnek esőkabátot élő hitű nagynénimmel. Szorítottam a kezét. Csendesen fordult hozzám egy dörgés szünetben: Talán most jön vissza az Úr Jézus -mondta. Mélyen elgondolkoztatott, sőt félelemmel töltött el ez a mondat, hiszen akkor még nem voltam készen az Úr Jézus örömmel való fogadására.

2.) Isten támaszt egy „hírnököt”, Keresztelő Jánost, akin keresztül népet hív el, válassz magának az Úristen. Egy küldött, aki a megfelelő helyen, a megfelelő időben, meg tudja szólítani kortársait számukra érthető módon. Egy üzenet, mely a társadalom legkülönbözőbb, sokszor egymással szemben ellenségesen viseltető rétegeit is megszólítja. Ez a tömeg nem emberi eszmék mellett sorakozik fel. Nem egyöntetű emberi érdekek vezérlik őket egy csoportba. Nem egy ember köré csoportosulnak, aki vezérukké válik és kimondja a végső szót. Ő csak „harsonás a csapatban, aki ébresztőt fúj”. Aki az eljövendő és már eljött Isten Fiára, Jézusra irányítja kortársai figyelmét. – Nem maradhatunk háttérben, véleményünket a megszólalás készségével való kiállással kell formálnunk a mai szorongató kérdésekben is. Sokan beszélnek arról, hogy bizony „hitvallásos időköt” élünk egyre inkább napjainkban.

3.) A lelki útkészítés jánosi módja a megtérés keresztségének gyakorlása. „János keresztsége nem csupán egy a vallástörténetből és a Jézus idejében Qumránból ismert tisztulási fürdők közül, hanem felkészítés a végső üdvösségre.” (RUF 1245) A megtérés tehát olyan történet az ember életében mely, egy egyszer bekövetkező esemény, amely során megváltozik az ember életének irányultsága. Rendeződik Istennel való kapcsolata, feladja lázadását, megítéli önfelmegasztalását és elbizakodottságát, elítéli istenellenességét. Evilági érdekmeghatározottsága helyett a múlhatatlan értékek válnak fontossá. Mai értékeket veszített világunkban sokszor értetlenül állunk és nézzük a hitét, keresztyén értékeit elvesztő világunk átokfutását. Meddig kell eljutnia még tékozló népünknek, földrészünknek, világunknak, hogy az atyai házhoz való hazatérés, megtérés, az egyetlen útjává váljon a megvalósítható, „fenntartható” emberi életnek, mely egyben az örökélet is ajándékát is magában foglalja.

4.) Erre a jánosi megtérésre adott isteni válasz a bűnök bocsánata, a lelki és testi jó és jóllét, az isteni „salom”. A bűnbocsánat az Úr különös ajándéka. Jézus szerint a bűneinket Isten bocsájtsa meg. Nem lehet más úton megszerezni, érdemekkel, jócselekedeteinkkel, magunk vagy mások erejére hivatkozva, megfizetve vagy „megbűnhődve” érte. A bűnökért életet kellett adni, mi keresztyének a mennyei megöletett bárányt valljuk érvényes áldozatnak bűneinkért, akiért a mennyei Atya megbékül velünk. Olyan jó lenne újra és újra kimondani szívből: „...bocsájtsd meg a mi bűneinket...” és aztán csak így válik teljessé. Csak így készül, egyengetődik a hozzánk eljövő és a világ számára eljövendő Krisztus útja. Minden más emberi igyekezet, ígélet a világbékéről, egy igazságos világ eljövételéről, egy „a javakból mindenki szükségletei szerint részesülő” álomvilágról csak egy rózsaszínű emberi elképzelés. Jézus az, aki egyedül érvényesen ki tudja mondani: „Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.” (Mk.2,7) Ezt az általa újjáteremtett embert, világot látjuk magunk előtt amikor utat készítünk neki. Aki volt, van és aki eljövendő. Ő a „Jelenlevő” most is, a „Vagyok” Istene, (Ex 3.14) aki bennünk, rajtunk keresztül, minket is felszólít és megbíz ezzel az adventi küldetéssel: Készítsétek az Úrnak útját!

A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80)

A Hit, Remény, Szeretet BiPi nyomán – pályázat

Dolgok, amelyekben a Jőistén megjelenhet: szeretet, napsütés, születésnap (élet), otthon, templom, természet.

Pályázat – Balázs Izabella és családja
Hód Cserkészlet, Dunavarsány – 2021. május. 15.

Baden Powell gondolatai a Teremtő Istenről

Tegyél másokat boldoggá és te magad is boldog leszel, és ha ezt teszed, általad teljesedik be Isten akarata.

Ne boldogságot kérj Istentől, hanem azt, hogy okosan használhass. S hiszem, hogy akkor a boldogság megjön magától.

Tisztelet Istennek, tisztelet a felebarátodnak, tisztelet önmagadnak mint Isten szolgájának: ez az alapja a vallás minden formájának.

A szeretet isteni szikrája, amely minden emberben létezik, ha nem gyakorolja, elpazarolódik és meghal; de ha a gyakorlatba ültetik, akkor egyre nagyobbá válik, minden nap erősebbé és dúsabbá válik.

Hiszem, hogy Isten azért teremtett bennünket ebbe a szép világba, hogy boldogok legyünk és élvezzük az életet. Csakhogy a boldogság nem a gazdagságból ered, nem a sikeres karrierből és nem saját vágyaink kielégítéséből. A boldogsághoz vezető út ott kezdődik, hogy fiú korotokban egészséges és kitartóvá fejlesszéték magatokat, hogy felnőttként hasznosak lehettek és élvezni tudjátok az életet.

A természet tanulmányozása biztos út, hogy (a fiatal) megismerhesse Istent, és a napi jótett gyakorlása útján kifejezésre juttathatja a kereszteni lelkületét.

„A máltai... lovagok...Istent nemcsak a templomban tisztelték, de megcsodálták teremtményeiben is az ő művét, az állatokban, a növényekben és a tájban...Ugyanezt teszik ma a békeidők cserkészei. Akármerre járnak, örömeiket lelik az erdőben, hegyekben és rétekben. Szívesen figyelik meg az állatokat, a virágok és növények csodavilágát. Nem igazán értékes ember az, aki nem hisz Istenben és nem tartja meg parancsait. Ezért vallásos minden cserkész.”

„Az igazi cserkész becsületes, Isten-félő ember, egyszerű de mély vallásossággal, melyet egyházuk tanításán túlmenően, az Isten által teremtett természet tanulmányozásából merítettek az erdőkben és a hegyekben az állatok és növények megfigyeléséből, az éjszaka csillagaiból és a nappal virágaiból.”

„Cserkészlányok!...Semmi sem tud nektek nagyobb örömet jelenteni, mint a gyermek, aki szeret titeket. Meg vagyok győződve: Isten azt akarja, hogy ezen a világon boldogok legyünk. Hisz azért van tele ez a világ szépséggel, csodával. Isten nem csak szemet adott nekünk, hogy ezt észrevegyük, hanem észet is, hogy megértsük, és a világot a hit fényében lássuk. Örülhetünk a nap ragyogásának és egy táj szépségének. A virágok pompájában is gyönyörködhetünk. Csodálkozva szemlélhetjük, hogyan lesz a kicsi magból palánta, majd erős növény, mely virágzik és gyümölcsöt hoz, de csak akkor, ha a mag közben tönkremegy...a faj nem hal ki. Új virágok nőnek és hoznak gyümölcsöt, hogy a Teremtő tervét megvalósítsák.

Isten az ember azért teremtette, hogy ember legyen

Az istentelenség elleni orvosságok: Isten műve a természetben megcáfolja az istentelenekeket. A természet ismerete egy lépés Isten megismerése felé.

A teremtő Istent a legtöbb vallás felismeri; különbségeik ott kezdődnek, hogy miképpen fogják fel a Teremtőnek és az emberi léleknek egymáshoz való viszonyát.”

Ahhoz, hogy eljuss a vallás lényegéhez és hogy elkerüld az ateizmust, két dolgot szeretnék ajánlani. Az egyik, hogy olvasd a Bibliát, ezt a csodálatos régi könyvet, amely azon felül, hogy isteni kinyilatkoztatás, lenyűgözően érdekes könyve a történelemnek, a költészetnek és az erkölcsnek. A másik, hogy olvasd azt a másik csodálatos könyvet, a természet könyvét. Ebből ismerd fel és tanuld meg mindazt a szépet és jót, amit Isten gyönyörűségnek szánt. Aztán légy résen, hogy a legjobban szolgálj Istent, amíg tart a tőle kapott életed.

Ha az Úr akarándja és élünk –

Olvasandó: Jakab 4.

mondták archaikus nyelvükön apáink és nagyapáink. Különöse is elterjedt volt ez a hívőn alázatos formula észak-kelet Magyarországon, ahol a református cserkészet is jelentős volt. E mögött ott van az a bölcsességet generáló tapasztalat, hogy az életünk nem mindig alakul úgy, ahogy mi tervezzük. A latinos műveltségű hívő emberek, például a pataki diákokból lett cserkészek még ma is szívesen mondják terveikhez, hogy *Deo volente*, ha Isten is (úgy) akarja.

Ezek a népiesen, vagy deákosan bibliás fordulatok azonban tartalmilag és formailag kihalóban vannak, és már régen haldoklanak. Mondhatjuk, hogy a bűneset óta, az ember bizonyos mértékig öntörvényű, a bizonyos mértéket pedig az határozza meg, hogy milyen mértékben engedi magában hatékonyá válni a Törvényt, a Profétákat, az Evangéliumot és az Apostolok szavát. A legtöbben egyébként sehogy, tudatosan legalábbis nem. Jakab apostol általában arra buzdít, hogy cselekedeteinkkel mintegy reflektáljunk a hitünkre, sőt a cselekedetekkel mutassuk meg egyrészt, hogy van hitünk, másrészt, hogy van értéke és értelme a hitünknek. Amikor úgy tűnik, hogy a humanista, pusztán emberi jó szándékkal, illetve a humanista jótettel megelégedhetünk, akkor nagyon hamar két dologra ébredünk rá. Az egyik, hogy nem akarunk jók lenni mert mások sem jók, vagy ha mégis akarnánk jót tenni nem tudunk, mert nem vagyunk magunk urai. Talán ki tudjuk vonni magunkat Isten akarata alól, de nem tudjuk kivonni magunkat az emberi, ördögi, vagy természeti erők alól. Konkrétan: Karácsonykor sem tudok jó lenni. Mennyi jó szándék, emelkedett terv, szép gondolat megy a füstbe Karácsonykor és marad a szeretetlenség, a konfliktus, a feszültség. Sőt mi több éppen Karácsonykor a szeretet nagy emberi projektumának a napjaiban követi el a legtöbb öngyilkosságot, akkor van a legtöbb drogos, vagy alkoholos detoxikáció, akkor van a lelki-segélyszolgálatoknak a legtöbb hívása. A lelkesen vitatkozó, „debattőr hős” cserkészek ezekről még nem hallottak?

Nem csak ezzel a rezegő léccel, és siralmas leltárral érkezőnk el Karácsonyhoz, hanem Jakab apostol levelének 4. fejezetéhez is, ahol mondhatnánk, hogy az utolsó sorokat leszámítva Jakab apostol mintha teljes antropológiai és szociológiai ismerettel beszélne a 21. század emberéről. Mert tényleg ilyenek vagyunk mi, akik kezünkbe vesszük sorsunkat. Olykor a tudat deficitjével, de az öntudat túltengésével tervezünk, intézkedünk, rendelkezünk, kérünk, követelünk, ítélezünk. Ugye nincsenek ilyen cserkészek??? Ha arra gondolunk, hogy már az 1. században ez így volt, akkor nem csak az jut eszünkbe, hogy „nincsen új a nap alatt”, hanem az is, hogy az ember – úgy látszik – fejlődésre alkalmatlan. Mennyi szenvedés kell még ahhoz, hogy végre megértsük, hogy a bennünk és rajtunk kívül álló törvényszerűségek legyőzése, illetve az azokon való uralkodásunk csak akkor válik a javunkra, ha tudunk bizonyos abszolút és örök törvényekről, értékekről!

Kezünkbe vettük a sorsunkat, de mintha nem mostunk volna kezét előtte. Kezünkbe vettük a sorsunkat, de nem gondoltuk végig, hogy a kezünk gyöngye, a kezünk enyves és

a kezünknek is megvan a maga öntörvényűsége. Olykor rájövünk, hogy nem vagyunk urai a saját kezünknek. Arra azonban kínosan vigyáztunk, hogy az Isteni jószág ne uralkodhasson se a kezünkön, se a gondolatainkon, se az érzéseinken, se a vágyainkon. A 13-14. versekben rántja le a leplet az apostol a nyomorult állapotunkról és azt mondja, hogy gátlástalanul tervezünk, pedig az életünk olyan, mint egy lehelet... Emlékeztet bennünket arra, amit a próféták is és a zsoltárok is sokszor olyan szépen mondanak nekünk az élet virágzásáról és elmúlásáról. Ezeket a sorokat a Bibliát ritkán forgatók hallhatják az irodalomból.

A nagy fordulatnak viszont egyetlen lehetősége abba áll, hogyha megértjük és örömmel elfogadjuk azt a tényt, hogy Isten nem ezt akarja. Hanem azt akarja, hogy először is éljünk, és hogy a vágyaink vagy teljesüljenek, ha azok Neki tetszőek, vagy pedig úgy ne teljesüljenek, hogy a sorsunk jobb legyen, mint mi elterveztük. És ennek az isteni akaratnak a föl- és elismerésével jutunk el *az Adventhoz, amelyet a 21. századra már sikerült át is értelmeznünk, már a nevét is nyelvileg tönkretennünk, a tartalmát pedig kifosztanunk. Mert miről is van szó? Az Isten akaratának a legradikálisabb megvalósulásáról! Nevezetesen, hogy a legjobb és áldozatkész akaratával meglátogat bennünket. Azt akarja, hogy a mi akaratosságunk, piszkos kézzel, önsorsrontó módon vezényelt életünk visszatérjen a teremtett jószághoz, még hozzá egyéni és kozmikus méretekben egyaránt.* Ennek az isteni alászállásnak a narratívja azzal kezdődik, hogy Isten áthidalja a közte és a teremtés között lévő távolságot. Krisztus a Fiúisten addveniál, hozzánk jön a betlehemi gyermek formájában. Ezzel is kifejezve, hogy nem egy teljesen más, heteronóm, számunkra kényelmetlen törvénnyel, hanem az isteni szeretet előbb utóbb véresen fájdalmas mobilizálásával veszi magára sorsunkat és ment ki bennünket „e jelenvaló gonosz világból”, a kárhozatból. És ez a „Krisztus a cserkésznek is Ura”. Már csak az a kérdés, hogy a cserkésznek is?

Tudom, hogy ezt nem olyan könnyű megérteni, de az is túlzás, hogy miután ezt nehéz megértenünk, elkezdünk kisgyermekkel gügyögve koszorúkat készíteni, azokat az otthonainkon túl cipőboltokba és hentesüzletekbe kihelyezni, virágboltosoknak és giccs gyárosoknak óriási profitot biztosítani és így „adventolni”. A tudatformálóink elérték, hogy 100 emberből 99 azt mondja, hogy *az Advent jelentése: várakozás.* Hitoktatóként találkoztam azzal a „bátor” ismerettel, hogy miután megkérdeztem, mit jelent az Advent szó és az osztály egybehangzóan mondta, hogy várakozást. Akkor én még egyszer nekifutottam és kezdtem szemantikailag is magyarázni a szót a már végzős osztálynak, mire elővettek utolsó érvüket elmondták, hogy a másik két hitoktatótól tanulták a korábbi években, hogy ez várakozást jelent. Itt majdnem föladtam. De csak majdnem, mert elkezdtem mondani, hogy igen, várakozunk, de a primer adventi cselekedet nem a miénk, hanem Istené. Ő akarja azt, hogy mi ne hiábavalóan, hanem beteljesedően éljünk. És ha erre a mi első reakciónk az, hogy ajándékokat készítünk egymásnak és a betlehemi születés fényét már előzetesen is el akarjuk vinni ad abszurdum a cipőboltba is, az valóban nem is olyan nagy dráma. De valóban az Isten szeretetét és jóakarát sugárzik e fények? A Karácsonyt először fenyőünnepé degradálták jóváhagyásunkkal, aztán az ajándékozó Jézus Krisztust fölcserélték a Mikulással – aki legalább egy ősegyházi püspök volt, aki általában segítette

a szegényeket és egy családnak biztosította a hozományt, hogy a lányok férjhez tudjanak menni. Persze ez a fölemelő legenda nem tűrhető a határtalan öntörvényűségébe belebutult, „fejlett Nyugatnak” A minap Norvégiából kiderült, hogy a Mikulás nem a szegényekhez jött ajándékozni, hanem vele egykorú férfiakhoz csókolózni. Egészen biztos, hogy az Úr nem „akarándja” ezt. Mi akarjuk??? Ha nem akarjuk, akkor azonban az Isten akaratát mozgósítanunk kell, mint apáink mozgósították a „Deo volente”, vagy „ha az Úr akarándja” meghívó sóhajokkal. Ugye nem remeg a térdünk, amikor a kor ilyen bizarr kihívásaival találkozunk, hanem egyenes derékkal és bátor hittel tudjuk, hogy mivel tartozunk „Istennek, Hazának és Embertársnak”?!

Az a nagy drámánk, hogy azzal, hogy kivesszük az életünket Isten kezéből, kivesszük a terveinket Isten akaratából és kivesszük a tetteinket Isten rendjéből, tehát elérjük a 21. század szekularizált ember, nagykorúvá lett antropológiai állapotát, akkor Adventot is mi csináljuk, a Karácsonyt is mi csináljuk, és a vesztünkbe rohanunk. Mennyi, mennyi jó akarat van Karácsonykor és a Karácsonyt megelőző hetekben úgy, hogy a lényeg: az, Isten hozzánk térése szoba sem jön! Ezek után csak szerényen kérdezem, hogy vajon az a népi bölcsesség, hogy a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezeve, milyen tapasztalatra épül? Hát csak ennyit a „humanista” cserkészetről.

Van azonban egy másik út is, aki maga a Karácsonykor megszületett Jézus Krisztus. Aki hozzánk jött, aki megteremtette az Adventot és elfogadta az inkarnációt, a megtestesülést, a Karácsonyt. Ezt érdemes várni, miként a kisgyermek várja a Jézuskát. Ő még tudja, hogy honnan jön az ajándék. Az emberi nagy felnőtt felismerés, amikor megtudjuk az „igazságot”, egyben az emberi nagy tévedésnek és önrontásnak a nagy alkalmá. De van visszaút! Vissza Jézushoz, vele Karácsonyhoz. Persze a nagypénteki Kereszthez is, de a húsvéti Feltámadáshoz is. Így Rá várakozhatunk és Vele indulhatunk erre az üdvösséges útra, Deo volente és mert az Úr akarándja és élünk.

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4)

Kedves Cserkésztestvéreim!

Ebben az évben – a hagyományokkal szakítva – egy híres szerző tollából való karácsonyi történetet ajánlok a figyelmetekbe. Mivel közvetlenül nem adja elénk Jézus születéstörténetét, úgy gondolom templomi környezet helyett inkább cserkészotthonok adventi/karácsonyi megemlékezése lehet. Eredetileg énekek nem tarkítják, de néhány helyre nyugodtan illeszthettek egy-egy rövid, a témához illő dalocskát, ahogy a bevezetés és a szereplők helyet foglalása is történhet egy szép karácsonyi dallamra. A történet terjedelmét látva előfordulhat, hogy az idő rövidsége miatt esetleg nem az idén, hanem jövőre állítjátok színpadra. Ami viszont mellette szól az, hogy sok szereplőt foglalkoztat, sőt a mesélő szerepét is eloszthatjátok több gyerek között.

Ria

LEV TOLSZTOJ: PANOV APÓ KÜLÖNÖS NAPJA

Mesélő

Réges régen, élt egyszer egy idős suszter, messze-messze, egy kis orosz falucskában. Bárhová ment, mindenki annyira szerette, hogy csak Panov apónak szólították.

Panov apó nem volt gazdag, egyetlen kis szobácskája volt, melynek ablaka az utcára nézett. Ebben a kis szobában lakott és ez volt a műhelye is. De azért szegény sem volt. Minden szerszáma megvolt a suszter mesterséghez, volt egy vastűzhelye, aminél melegegett és ételt főzhetett. Volt egy karrösszéke, ahol időnként elszunyókált, egy ágya és gyertyái, hogy legyen mivel világitani esténként.

Panov apó

Bizony, bizony. Eljött a karácsony este, a szeretet és a család ünnepe, s nekem ezt mégis egyedül kell eltöltenem. Pedig mennyi vidám Karácsonyt töltöttünk együtt, míg a gyerekek kicsik voltak! Hányszor táncolták körbe a fát, és hogy örültek az ajándékoknak! De mióta felnőttek és elköltöztek, mindegyik a maga családjával ünnepel.

Mesélő

Panov apó nagyot sóhajtott. Aztán meggyújtotta az asztalon levő gyertyát, oda ment a polchoz és levett egy régi könyvet. Odaült vele az asztalhoz és elkezdte olvasni. A karácsonyi történetet olvasta, hogy Jézus nem meleg házban, hanem egy istállóban született, mert nem volt számukra hely a vendégfogadóban.

Panov apó

Bizony, bizony. Ha idejöttek volna, elalhattak volna az ágyamon. A kisbabát betakartam volna meleg takarómmal. Örülnék, ha lenne itt velem valaki.

Mesélő

Folytatta az olvasást. Arról olvasott, hogy gazdag bölcsek keltek át a sivatagon, hogy ajándékot vigyenek Jézusnak.

Panov apó

Hát, ha Jézus idejönne, nem tudnék neki mit adni. Nincs nekem semmim. Ó, de várjunk csak! /feláll az asztaltól, odamegy a polchoz/. Van itt egy pár kiscipő. Ez a legjobb, amit valaha készítettem. Ezzel ajándékoz-

nám meg.

Mesélő

Óvatosan visszatette a cipőket a dobozba, majd újra leült olvasni. Azonban hamarosan álomba szenderedett a könyv lapjai felett. Kint egyre nagyobb lett a köd és a hideg. Hirtelen egy hang szólította:

Hang

Panov apó! Panov apó!

Panov apó

Ki az? Ki van a szobában? Hangot hallok, de nem látok senkit.

Hang

Panov apó! Azt kívántad, hogy megláthass. Hogy betérjek a műhelyedbe és megajándékozhas. Holnap reggeltől estig figyelj, és én eljövök. Légy nagyon figyelmes, hogy felismerj, mert nem mondom meg, hogy ki vagyok.

Mesélő

Aztán újra csend lett. Panov apó megdörzsölte szemét, és felállt. A kályhában már elégett a szén, a gyertya is alig pislákkolt.

Panov apó

Ő volt! Jézus volt! /elgondolkodva/ Lehet, hogy csak álom volt, de azért figyelni fogok és remélem karácsony napján meglátogat! De hogy fogom megismerni? Bizony, nagyon kell majd figyelnem.

Mesélő

Panov apó le sem feküdt, hanem ott ült a székében az ablakkal szemben, és figyelt, mikor jön arra valaki. Lassan, lassan felkelt a nap és sugarai megvilágították az utat. Senki sem járt az utcán.

Panov apó

Begyújtom a kályhát és főzök egy kávét. De azért közben az utat is figyelem. Remélem tényleg eljön! /közben kinéz az ablakon/ Ó, ott jön valaki! Lehet, hogy Jézus az! De nem. Ő csak az utcaseprő. Ennek is ilyenkor kell erre járnia, mikor én Jézust várom! De hogy fázik szegény! Még a kesztyűje is lyukas! Milyen rossz lehet neki, hogy még karácsonykor is dolgoznia kell. Behívom! /kikiált/ Jöjjön be!

Utcaseprő

/csodálkozva kérdezi/ Nekem szólt, Panov apó?

Panov apó

Persze! Mit szólna egy csésze jó meleg kávéhoz? Biztosan átfázott, és jól esne egy kicsit átmelegedni.

Utcaseprő

Hát megköszöném! Tudja, Panov apó, karácsonykor még tisztábbnak kell lennie az utcának, mint máskor, hisz ilyen szép ünnepet nem szabad elrontani szemetes utcával. Ezért is indultam ilyen korán, hogy hamar elkészüljek. De igazán kedves, hogy behívott, köszönöm.

Panov apó

Ó, ez a legkevesebb, amit tehetek. Hisz karácsony van.

Mesélő

Panov apó közben ki-kinézett az ablakon.

Utcaseprő

Látogatót vár? Remélem nem zavarom!

Panov apó

Ó, nem, csak tudja, ma Jézust várom. Megígérte, hogy eljön.

Mesélő

Az utcaseprő megdöbbenve nézett rá, majd letette a csészét, és elindult.

Utcaseprő

Hát akkor sok szerencsét Panov apó, és még egyszer köszönöm! /kimegy/

Gyerekek

/2 gyerek jön csilingelve, kopognak/ Jó reggelt Panov apó! Szeretnénk boldog karácsonyt kívánni!

Panov apó

Szervusztok gyerekek! Gyertek beljebb! Örülök, hogy jöttetek! Én is hadd kívánjak nektek áldott karácsonyt! Tegyétek el ezeket az almákat!

Gyerekek

Köszönjük! /csilingelve, kiabálva, hogy: itt a karácsony! Mennek tovább. Panov apó kikíséri őket./

Panov apó

Jó reggelt, fogadósne asszonyság! Boldog Karácsonyt!

Fogadósne

Viszont kívánom! Látom, a gyerekek magánál is jártak. Hozzánk is eljöttek, mint minden évben. Emlékszem, gyerekkoromban mi is jártunk házról házra, s ami ajándékot kaptunk, elosztottuk magunk között. Aztán este a karácsonyfa körül volt nagy öröm, mikor kiraktuk a zsebeinket! De régen is volt! No, de most már nem kell, mert a vendégeim várnak. További vidám ünnepet Panov apó!

Panov apó

Köszönöm. Már egyre több ember jár az utcán, de még sehhol sem látom Jézust. Csak nem felejtette el az ígétetét? De nézd

csak! Ez a szegény asszony a két gyerekkel milyen fáradtnak látszik. Jöjjenek be, melegedjenek meg egy kicsit!

Szegény asszony

Nagyon kedves magától!

Panov apó

Ugyan, szóra sem érdemes! Csak láttam, hogy nagyon át lehetnek fázva. Messzire mennek?

Szegény asszony

A szomszéd faluba. Még vagy négy kilométer. Tudja, lent laktunk a malomnál, de nincs pénzem a lakbérre, ezért el kellett jönnöm. Most az unokatestvéremhez megyek, hátha befogad.

Panov apó

Hát te hány éves vagy, leányka?

Kisleány

Tíz múltam. De jó meleg van a bácsinál! A bácsit hogy hívják?

Panov apó

Mindenki csak Panov apónak szólít. Szeretnél egy kis kenyeret?

Kisleány

Köszönöm, igen.

Panov apó

De szép kisbaba! De hát nincs szegénynek cipője!

Szegény asszony

Nincs miből vegyek neki. Egyedül nevelem őket, és lassan már ennyivalóra sem ellik.

Mesélő

Panov apó míg a gyerekeket nézte, támadt egy gondolata. El akarta hessegetni, de

csak nem sikerült. Eszébe jutott a doboz a polcon. Az a pár cipő, amit sok évvel ezelőtt készített, talán jó lenne a kis csöpp-ségnek. Így Panov apó elővette a kiscipőket a dobozból és felhúzta a gyerek lábára.

Panov apó

Pont rá illik, mintha csak ráöntötték volna!
Fogadja el ezt a pár cipőt!

Szegény asszony

Ó, hogy hálálhatnám meg?

Panov apó

Semmiség az egész.

Mesélő

Az öreg suszter aggódva tekintett ki az ablakon, miközben ezt gondolta:

Panov apó

Csak nem ment el Jézus, miközben a gyerekekkel foglalkoztam?

Mesélő

Az asszony közben még egyszer megköszönte a segítséget és a gyerekekkel tovább indult. Panov apó kikísérte őket az ajtóig és újra szétnézett az utcán. Két idegen ember szólította őt meg:

1. Idegen

Jó napot kívánok! Tudna nekünk segíteni? A szomszéd faluba készülünk a rokonainkhoz. Miközben az erdőn jöttünk át, az egyik kanyarban felborult a szánunk, s egy darab letörött belőle.

2. Idegen

Meg tudná-e mondani, hol találunk egy mesterembert, aki segíthetne rajtunk? Nem fogunk a karácsonyi gyertyagyújtásra odaérni.

Panov apó

A következő utcában lakik egy asztalos. A cégére kint lóg az üzlete felett, úgyhogy könnyen meg fogják találni.

Idegenek

Köszönjük szépen. Sietünk is.

Panov apó

Lám, ők is sietnek, csak Jézus nem siet hozzám.

Szomszéd-asszony

De jó, hogy itthon van, Panov apó! Segítsen rajtam! Elkezdtem begyúrni a karácsonyi süteményhez a tésztát, amikor kifogyott a cukrom. Anélkül pedig nem lesz finom! Tudna-e adni? Az ünnepek után majd megadom!

Panov apó

Hogyne, szomszédasszony! Jöjjön csak, akad itt még két süteményre való is. Elég lesz ennyi?

Szomszéd-asszony

Bőven. Köszönöm! /elmegy/

Panov apó

Hanem ebben a nagy várakozásban egészen megéheztem.

Mesélő

Így melegített magának egy kis káposztalevest és megebédelt. De a szeme állandóan az ajtón volt, s figyelte, vajon mikor jön a látogatója. S egyszercsak tényleg kopogtatnak.

Panov apó

Biztosan Ő az! Szabad!

Mesélő

Azonban csak egy falubeli jött.

Falubeli

Boldog karácsonyt, Panov apó! Eljöttem a csizmáért, ugye készen van?

Panov apó

Még tegnap megsarkaltam, de kerüljön beljebb! Ide tettem az asztalkámhoz. Tessék!

Falubeli

Már nagyon ráfért egy kis javítás, de hát nincs pénzem újat venni. Azonban ez most egészen újjá lett varázsolva. Mennyit fizettek?

Panov apó

Négy kopejkát.

Falubeli

Hisz a legutóbb ötvenet fizettem!

Panov apó

Tudom, de hadd legyen ez az én karácsonyi ajándékom! Meg aztán ezzel nem is volt annyi munka, mint a múltkorival.

Falubeli

Az Isten fizesse meg a jóságát! Áldott karácsonyt Panov apó!

Mesélő

A suszter egyre türelmetlenebbül várakozott, és egyre többet állt ki az ajtóba.

Szomszéd

Adjon Isten, Panov apó! Így szeretem a karácsonyt, ha jó sok hó esik! Azt sem bánom, ha többször kell söpörni az utcát. Legalább addig is mozog az ember, nem igaz? De talán vár valakit?

Panov apó

Tudja szomszéd, tegnap nem akárci ígérte meg, hogy eljön! Jézust várom!

Szomszéd

Méghogy Jézust?! Talán személyesen ígérte meg, hogy eljön?! Na, nekem be kell mennem! Szegény öregember, ő is egyre többet képzelődik. Nem hiába, nem tesz jót, ha vénségére egyedül marad az ember.

Mesélő

Panov apó azonban már nem hallotta az utolsó szavakat, mert figyelmét két koldus kötötte le, akik szakadt ruháikban közeledtek felé.

1. Koldus

Jó ember! Szánj meg minket! Karácsony van, a Szeretet ünnepe, mindenki az estére készülődik. Nekünk pedig ma még egy falat sem volt a szánkban.

2. Koldus

Látod a ruhánk is milyen szakadt, a cipőnkön befolyik a hó, az eső.

Panov apó

Túl sok mindent én sem tudok nektek adni. Hacsaknem egy kis kenyeret meg szalonnát.

1. Koldus

Ó, nagyon megköszönnénk azt is!

Mesélő

Miután a koldusok elmentek, a hóesésben szánkózó gyerekek vidám csapata tűnt fel. Mikor odaértek Panov apó ajtajához, hangosan köszöntek neki.

1. Gyerek

Boldog karácsonyt, Panov apó!

Panov apó

Nektek is. Aztán sokan szánkóznak-e a dombon?

2. Gyerek

Sokan bizony! Vigyáznunk is kellett, mert sokszor volt nagy borulás. Mi például összeütköztünk a szomszéd falubeli gyerekekkel. Lett is belőle jó nagy hógolyócsata! De mi nyertünk! Jól megfürdettük őket a hóban!

Panov apó

Na, akkor hadd adjak nektek egy kis diót jutalmul!

3. Gyerek

De jó! Köszönjük! Siessünk, mert már biztos nagyon várnak otthon. És jó lenne száraz ruhába bújni.

Mesélő

Ahogy telt az idő, egyre sötétebb lett, s az emberek lassan elindultak a templomba. Panov apó azonban még mindig a vendéget várta, aki váratott magára. Az arra járók megszólították az ajtajában álldogáló apót.

Apa

Jó estét, Panov apó! Hát újra eljött a karácsony! Megígértük a gyerekeknek, hogyha sötétedik, sétálunk egyet a faluban, megnézzük, kinek milyen fát hoztak az anygálok.

Anya

Utána hazamegyünk, meggyújtjuk a gyertyákat, és elénekeljük a fa alatt a karácsonyi éneket.

Panov apó

Mi is mindig így tettünk, amíg a gyerekek kicsik voltak. De mióta magam maradtam, egyedül kell gyertyát gyújtanom. Ma talán másképp lesz, remélem, megérkezik a vendégem.

Apa

Csak nem a gyerekek jönnek el?

Panov apó

Nem. Jézust várom. Tegnap este álomban megígérte, hogy eljön. Egész nap vártam, de biztosan megvárja az estét, hogy még szebb legyen az együtt töltött idő.

Anya

Hát bizony a Bibliában is az van írva, hogy este született a Megváltó egy betlehemi istállóban. Ezért nekünk is igyekeznünk kell, mielőtt teljesen besötétedik. Boldog karácsonyt!

Mesélő

Ezen a vidéken is szokás volt, hogy nyugta után a fiatalok házról házra jártak és énekkel köszöntötték az ott lakókat karácsony estéjén. Panov apó ablaka előtt is felcsendült a jól ismert karácsonyi dal. /lányok énekelnek/ Az öreg suszter meghattottan hallgatta, s úgy érezte, angyalok dalolnak az utcán. Majd odament az ajtóhoz, hogy még egyszer szétnézzen, nem jön-e Jézus. De az utcán már senki sem járt, csak a távolodó lányok éneke hallatszott egyre halkabban. Panov apó fáradtan ült le asztalához és elővette a Bibliát. Azonban annyira szomorú és csalódott volt, a szeme is annyira fáradt, hogy nem bírta kibetűzni a szavakat.

Panov apó

Csak álom volt az egész! Olyan nagyon akartam hinni benne, úgy vártam, hogy eljöjjön Jézus. De úgy látszik, csak álmodtam.

Mesélő

Hirtelen úgy tűnt, mintha valaki lett volna

a szobában. Panov apó könnyein keresztül sok embert látott; ott volt az utcaseprő, az anya a gyerekeivel, a koldusok, a fogadósné, és a szomszédok, a két bajbajutott idegen, a vidám gyereksereg és a falubeliek. Mind-mind, akivel a nap folyamán találkozott, beszélt, akinek segített. Ahogy elhaladtak mellette, mindegyikük azt kérdezte tőle:

Mindenki egymás után

Nem láttál engem, Panov apó?

Panov apó

Ki vagy? Mond meg, kérlek, ki vagy?

Mesélő

Aztán ugyanazt a hangot hallotta, amit előző este, bár hogy honnan jött, nem tudta volna megmondani.

Hang

Éheztem és enni adtál. Szomjaztam és innom adtál. Jövevény voltam és befogadtál. Miközben ezeken az embereken segítettél, velem tetted ezt.

Mesélő

Majd megint csend lett. A könnyek felszáradtak az öregember szeméből.

Panov apó

Bizony, bizony. Mégiscsak eljött.

Mesélő

Elgondolkodva bólogatott. Majd elmosolyodott és a szeme újra ragyogott.

Szereplők:

Panov apó	Szomszédasszony
Hang	Szomszéd
Utcaseprő	1. Koldus

1. Gyerek	2. Koldus
2. Gyerek	1. Szánkós gyerek
Fogadósné	2. Szánkós gyerek
Szegény asszony	3. Szánkós gyerek
Kisleány	Apa
Kisbaba	Anya
1. Idegen	
2. Idegen	
Falubeli	

S hogy ne legyen hiányérzetetek, azért álljanak itt az én kedves adventi énekeim.

Az elsőt az 1923-ban kiadott Református énekeskönyvben találtam, s a régi hagyományt megtartva a gyülekezetünk ezzel az énekkel nyitja az adventi vasárnapokat. Egyébként az Abigél c. filmben is felcsendül ez a régi énekünk. (Aki nem hiszi, járjon utána !)

A másik éneket az 1948-ban kiadott Református énekeskönyv is jegyezte, ugyanakkor megtalálhatjátok a legújabb, reformált kiadványban is.

ÉNEK

Drága Advent, köszöntünk, lelkünk téged
epedve várt,
Hajnalfényed közöttünk hintsen szerte
aranysugárt!
Jövel, Adventnek Királya, Népek
Messiása!
Jézusunk! Alázattal fogadunk, szent hó-
dolattal.

(Református énekeskönyv 487. dicséret –
Magasztallak én téged – dallamára)

Jer, ál - dott ven - dég, vá - runk té - ge - det,
Tisz - tit - juk a te u - ta - dat,
E - gyen - get - jük a te ös - vé - nye - det:
Mu - tasd meg ná - lunk ma - ga - dat!
E - rős hit - tel szí - vünk - be fo - ga - dunk,
Ál - lan - dó szál - lást ott a - dunk.

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)
Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.dunavarsanyireformatusok.hu
2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: Nagyné dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Cserkészpedagógia: Nagyné Kele Márta
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Széplaki Mercédesz
5. Örüljetek az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók – Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7.

Tel.: 06-20 9143-893 •

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com • Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu